

Editoriaal

Onze VGC-raadsleden hebben het tegenwoordig niet onder de markt in hun relaties met het werkveld, daar waar de Vlaamsblokfractie als splijtzwam fungeert. Laatst was er het „incident" met de verdaagde bezoeken van raadsleden aan SIF-projecten. Verwijzend naar het optreden van Noël Slangen in de dioxinecommissie was de teneur bij de verkozenen des volks dat het niet aan professionelen toekomt de spelregels inzake democratische controle naar hun hand te zetten. Ten aanzien van het nogal pathetische „zich onttrekken aan democratische controle" zouden we willen opmerken dat controle bij ons weten nog altijd bemiddeld wordt via de bevoegde inspectiediensten van de administratie. Uiteraard sluit dit informatief bezoekrecht van verkozenen niet uit. Voor het overige is dit incident een bezinning waard over de toepassing van het zogenaamde cordon sanitair in de politiek.

Onlangs waren we in een eigen mini-incident betrokken. De Brusselse Post is een maandblad voor Vlamingen te „Brussel en elders" dat kan rekenen op de financiële steun van de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Reeds enige tijd wordt in dit blad een campagne gevoerd tegen de werking van RisoBrussel in de Noordwijk. In het januarinumnummer was het opnieuw prijs. Deze keer laat de correspondent van dienst, tevens medewerker van het Blok-blad *Brussels nieuws*, Tijdschrift voor een „democratisch en leefbaar" Brussel (mijn aanhalingen, ast.), de twee volgens hem in het Frans opererende vzw's De Fabriek (jongeren centrum) en RisoBrussel in mekaar opgaan, opdat hij zich tot besluit zou kunnen afvragen „hoeveel geld de zotternijen van RisoBrussel al aan de Vlaamse Gemeenschap in totaal heeft (sic) gekost".

De afwezigheid van een volkseigen reflex in het taalgebruik van RisoBrussel is intussen tot het halfrond van de Vlaamse Gemeenschapscommissie doorgedrongen. Luidens een Blok-vertegenwoordiger tijdens de bespreking van het SIF-beleidsplan in de Commissie voor Gemeenschapsaangelegenheden, is Riso-Schaarbeek een SIF-project met medewerkers die niet geneigd zijn het Nederlands als voertaal te gebruiken. Voor de duidelijkheid: het SIF-project Riso-Schaarbeek bestaat niet. Dat leden van VGC-commissies zich bezorgd tonen over het Vlaamse profiel van SIF-projecten is hun goed recht. Van volksvertegenwoordigers van democratische partijen verwachten we dan wel dat ze tegenover een door waanbeelden vertekende terreinkennis van het Blok hun eigen, concrete dossierkennis plaatsen, dat ze de Vlaamse basiswerkingen in bescherming nemen, niet om hen de handen boven het hoofd te houden, maar om hun naam en faam te vrijwaren, tot *bewijs van het tegendeel*.

We verwachten er dus geen schep bovenop zoals in de commissie- en raadsvergaderingen van 1 december resp. 3 december waar telkens sprake was van „een project in de Kuregemwijk” dat zich aan verregaande Franstaligheid zou bezondigen. Nu willen we aannemen dat dit alle grond missende voorbeeld op een spijtige onachtzaamheid teruggaat, willen we er niet zwaarder aan tillen dan nodig, willen we hopen dat er ergere „aantijgingen” nodig zijn om het imago te beschadigen van een organisatie die werkt met burgers in achtergestelde wijken. Waar het ons hier om gaat, is de algemene teneur, de mentaliteit waarvoor dergelijke tussenkomsten illustratief zijn en waaraan een zeker opbodsdenken niet vreemd lijkt. Voelt men de zweep op de rug, de hete adem in de nek?

Zeker, de splinter in het oog van een ander mag niet dienen om de balk in dat van zichzelf te verschonen. Alleen geloven wij nu net dat we werken vanuit een Vlaams referentiekader, dat we de buitenwacht duidelijk maken dat het bij RisoBrussel gaat om een Nederlandstalige, Vlaamse instelling en dat onze projecten een Nederlandstalig profiel hebben. Alles kan natuurlijk beter. Dat ontkennen wij niet en dat zullen Vlaamse politici in Brussel evenmin ontkennen: ook zij moeten rekening houden met de taalverhoudingen bij hun (kies)publiek.

Misschien past hier een voorstel tot besluit. De werking van particuliere welzijnsinstellingen, weze het nu via projecten of anderszins, berust op een contract met de subsidiërende overheid. Zo'n contract bevat afspraken over wederzijdse rechten en plichten van de contractanten. Een initiatiefnemer mag verwachten dat hij beoordeeld wordt binnen de normen die vooraf werden bepaald en duidelijk omschreven. Vermits de Nederlandstaligheid van gesubsidieerde instellingen hernieuwd in de aandacht komt, lijkt het ons zinnig over het waarom, het waartoe en het hoe van een Nederlandstalige opstelling een publiek debat te voeren. Of dit in een charter met keurmerk dient te resulteren laten we in het midden. Een charter zou bijvoorbeeld wel onduidelijkheden en uiteenlopende appreciaties over de „hoe-Vlaamsheid” van instellingen uit de wereld kunnen helpen. (ast)